

De handelaar

Van Camilla Grebe & Paul Leander-Engström
verscheen eveneens bij Ambo | Anthos *uitgevers*

De poppenspeler. Moskou Noir 1

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo | Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Camilla Grebe &
Paul Leander-Engström

De handelaar

MOSKOU NOIR 2

Vertaald uit het Zweeds
door Adri de Jong

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 41977

© 2014 Camilla Grebe & Paul Leander-Engström

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Adri de Jong

Oorspronkelijke titel *Handlaren från Omsk*

Oorspronkelijke uitgever Damm Förlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen / Arcangel Images

Kaartontwerp © Petter Lönegård

Foto auteur © Lars Trangius

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Где говорят деньги, там молчит совесть.

‘Waar geld spreekt, zwijgt het geweten.’

Russisch spreekwoord

*Voor Nina, Arne,
Jim en Åsa*

Voorwoord

In maart 2008 werd de Rus Viktor Bout, een van de brutaalste en succesvolste wapenhandelaren ter wereld, door Amerikaanse agenten in Bangkok gevangengenomen. Bout, die ‘handelaar van de dood’ werd genoemd, dreef meer dan twee decennia lang de spot met zowel het rechtswezen als de veiligheidsdiensten. Hij voorzag krijgsheren, dictators en terroristen over de gehele wereld van wapens.

Bouts handelswaar is een van de grootste exportsuccessen van Zweden. Weinig Zweden weten dat het land een van de belangrijkste wapenexporteurs ter wereld is per hoofd van de bevolking en dat de export sterk groeit – sinds 2001 is deze bijna verviervoudigd. We blijven ook exporteren naar conflictgebieden en naar landen die de mensenrechten schenden. We hebben zelfs een eigen overheidsinstantie in het leven geroepen, de Wapenexportautoriteit, die tot taak heeft de Zweedse wapenindustrie met belastinggeld te ondersteunen.

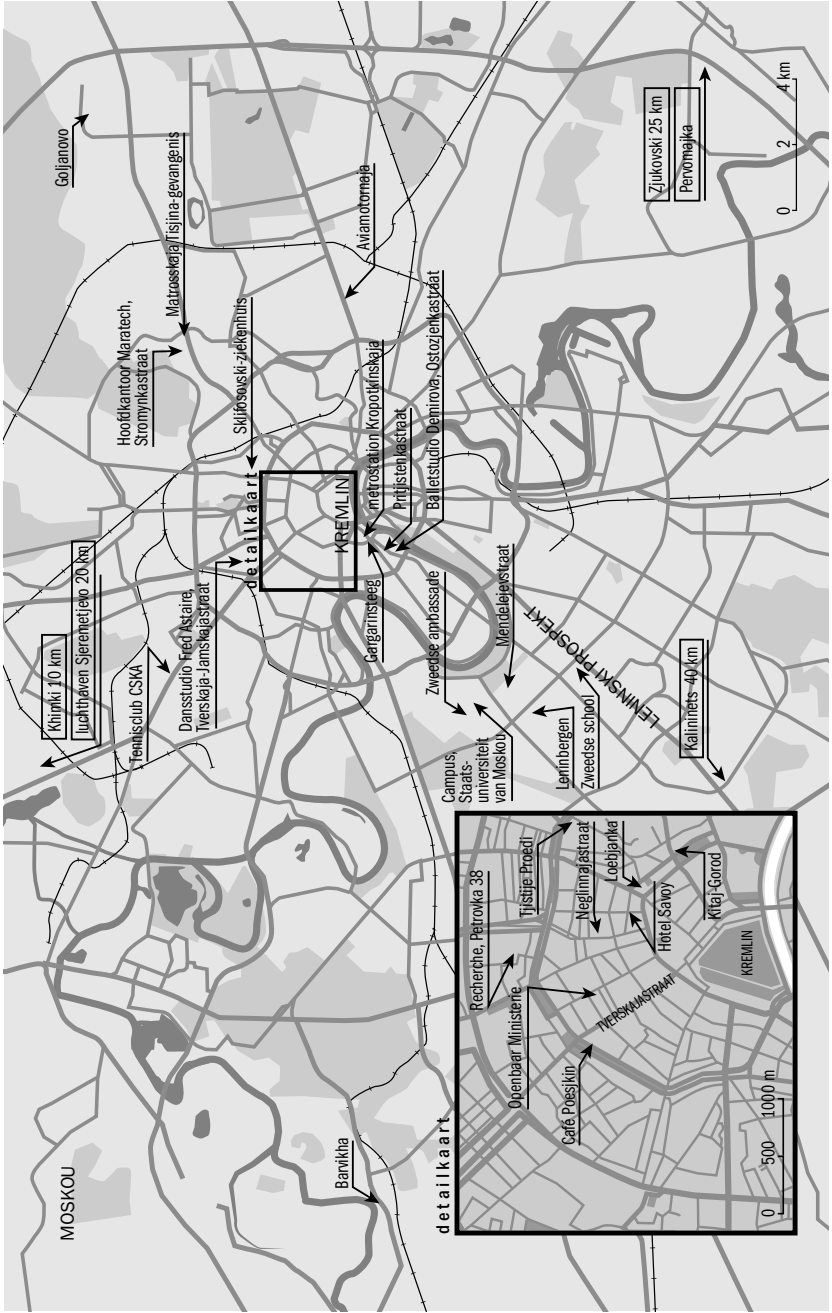
Met *De handelaar* wilden we vooral een spannende thriller schrijven, geïnspireerd op Bout en anderen die een centrale rol spelen in de internationale wapenhandel. Ons doel was ook het signaleren van problemen op het gebied van veiligheidspolitiek. Wij vinden dat dit belicht dient te worden en dat er vaker over moet worden gedebatteerd. We hebben met het boek geen politieke bedoelingen, behalve het stellen van moeilijke vragen waarop we zelf geen antwoord hebben.

Alle bedrijven, personen en Zweedse producten in het boek zijn fictief, ook al zijn ze soms gebaseerd op voorbeelden uit de werkelijkheid. We hebben de vrijheid genomen bij het beschrijven van techniek en politiek. Maar de milieus waarin onze personages zich bewegen – vooral in Moskou – zijn nauwkeurig geschetst door Paul, die daar meer dan tien

jaar woonde. Pauls ervaringen als defensiemedewerker op de Zweedse ambassade in Moskou aan het eind van de jaren tachtig en zijn werk als consultant voor Russische wapenbedrijven, hebben bij het schrijven zeer geholpen.

Интересного чтения! – Veel leesplezier!

Camilla Grebe & Paul Leander-Engström

MOSKOU

Banjikka

Klimpki 10 km
Luchthaven Sjeremetjevo 20 km

Femilsclub CSKA
Dancestudio Fred Astaire,
Iverskaja-Janskastraat

de t a i l k a a r t

KREMLIN

Gegannisteeg

Zweipse ambassade

Campus,
Staats-
universiteit
van Moskou

Lenninbeigen

Zweipse school

Mendelejevstraat

Lennin Prospekt

Kalliniets 40 km

Balletstudio Denjrina-Ostojenkastad

Prijlstenlastraat

metrostation Kropotkinskaja

Sjiljosovski-ziekentuis

Hoodkantoor Maratech,
Stromynkastraat

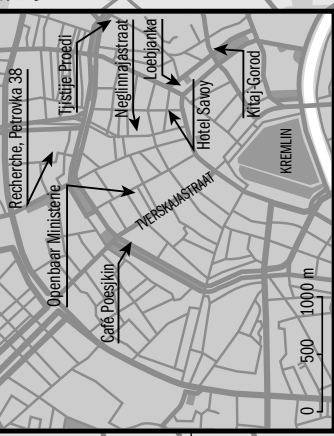
Matooskaja Ijina-gevangenis

Aviamotomeje

Zjukovski 25 km
Peromejka

0 2 4 km

de t a i l k a a r t

0 500 1000 m

Residentie van de Zweedse ambassadeur in Moskou, Mosfilmovskajastraat 60

Net toen Oscar Rieder in slaap viel en het bierblikje uit zijn hand gleed, ging de deurbel. Hij raapte het op, maar het was al te laat. Het handgeweven wollen kleed zoog het vocht net zo snel op als een vaatdoek, en een vlek zo groot als de koude pizza op tafel ontstond rond zijn voeten.

Hij vloekte, wurmde zich uit zijn T-shirt en drukte dat op het kleed. Toen stond hij op uit de Carl Malmsten-fauteuil, schopte de chipszakken en lege bierblikjes waarmee de vloer bezaaid lag opzij en liep naar de entree.

Loedmila lachte met dezelfde zelfverzekerde glimlach als altijd toen Oscar de deur opende en alle geuren van de Moskouse nacht binnenliet: uitlaatgassen, gemaaid gras en etensluchtjes. Haar laag uitgesneden glittertopje gleed omlaag en ontblootte een magere, zonverbrande schouder toen ze vooroverboog en hem een lichte kus op zijn mond gaf. Vervolgens streek ze bedachtzaam met een lange nagel over zijn blote borstkas, alsof ze overwoog of ze hem zou krabben, en glipte de hal in. Het scherpe geluid van haar hooggehakte sandaaltjes echode tegen de stenen muren. *Privet, Oscar.*

Hij beantwoordde haar groet niet, greep slechts haar dunne pols beet en trok haar verder de hal in. Loedmila struikelde bijna en giechelde. Ze steunde even met haar hand tegen de muur.

Hij deed een paar stappen naar buiten en keek naar het wachthuisje, dat was overwoekerd met klimop. De Russische wacht die ervoor stond, grijnsde veelbetekenend naar hem en schoot een sigarettenpeuk weg. Die gloeide enkele seconden na op het wegdek voordat hij doofde. Rechts van het wachthuisje tekende zich tegen de nachtelijke hemel het stekelige silhouet van de grote zilverspar af.

Oscar ging terug naar binnen en trok de deur dicht zonder iets te zeggen. Het geluid van Loedmila's voetstappen volgde hem helemaal tot in de kleine salon. Ze laveerden tussen de lege pizzadozen en de bierblikjes.

'Bozje moj, Oscar. Wat is er gebeurd?'

God heeft hier niets mee te maken, dacht Oscar. Hij knipte de kleine messing lamp met de groene kap aan en schonk wodka in een bierglas. 'Kun je even mijn sigaretten van boven halen?' vroeg hij. 'Ik heb ze in de logeerkamer laten liggen.'

Loedmila haalde haar magere schouders op, waardoor de halsketting rinkelde, en draaide zich om zonder iets te zeggen. Maar hij kon aan haar manier van lopen en het ontevreden bewegen van haar nek zien dat ze chagrijnig was. Even was hij geïrriteerd. Ze mocht niet klagen. Hij betaalde haar goed en vroeg geen onredelijke dingen van haar. Het was in haar belang om enigszins inschikkelijk te zijn. Ze was als het erop aankwam toch niet zijn *postajannaja podrug*a, 'vaste vriendin', zoals de Russen dat uitdrukten.

Hij keek door het raam dat uitkeek op de tuin, zag het licht van de flatgebouwen in de verte schitteren terwijl hij probeerde zijn gedachten te ordenen. Hij wist dat hij na het weekend iets aan zijn situatie zou moeten doen. Hij kon niet eeuwig binnenblijven en zich aan de residentie opdringen. Na het weekend zouden zijn vader, ambassadeur Georg Rieder, en het huishoudelijk personeel terugkomen. Oscars aanwezigheid zou vragen oproepen – vragen die hij kon noch wilde beantwoorden.

Loedmila kwam de salon weer in, gooide zijn sigaretten op tafel en liet zich op een van de banken zakken. 'Heb je een feest gehad of zo?'

Haar donkere ogen rustten uitdrukkeloos op een punt direct rechts van zijn hoofd.

'Nee.' Oscar stak een sigaret aan, nam een diepe haal en hoestte.

Ze vertrok haar mond ietwat. 'Je zou niet moeten roken. Je longen kunnen er niet tegen,' zei ze.

'Ik rook al sinds ik op mijn dertiende naar het internaat werd gestuurd. En met mijn longen gaat het uitstekend.' Hij merkte zelf dat hij met dubbele tong sprak.

'Tuurlijk,' antwoordde Loedmila, en ze trok haar truitje uit en ont-

blootte haar perfecte borsten. Ze ging staan, maakte de knopen van haar spijkerbroek los en liet hem zakken tot aan haar knieën. Vervolgens stapte ze in één enkele beweging uit haar broek en sandaaltjes. ‘Slechte dag, Oscar?’

Ze streek hem over zijn hoofd op een opmerkelijk tedere manier. Alsof ze echt om hem gaf. Misschien deed ze dat ook wel.

‘Je hebt geen idee.’

‘Misschien kan ik je opbeuren?’

Ze ging recht voor de plek staan waar hij achterovergeleund op de bank zat. Hij boog voorover en liet zijn hand langs de rand van haar zwarte string gaan, in de opening tussen haar magere benen.

‘Misschien wel,’ zei hij, en hij klemde de sigaret tussen zijn lippen terwijl hij haar slipje uittrok. Ze was gladgeschoren. Voorzichtig streelde hij haar huid. De scherpe stoppels kriebelden tegen zijn hand. Hij bedacht dat alle vragen maar moesten wachten tot maandag. Het was vrijdag, hij had nog tijd genoeg om een oplossing te bedenken.

‘Is er iets gebeurd?’ vroeg ze weer, maar ze klonk niet bijzonder geïnteresseerd, en hij wist dat ze zou stoppen met vragen stellen als hij het onderwerp ontweek. Hij was haar geen antwoorden verschuldigd.

‘Ik wil er niet over praten.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het lijkt wel alsof je hier opgesloten hebt gezeten en een week lang hebt geleefd op chips en bier.’

Oscar bedacht hoe dicht bij de waarheid haar vermoeden lag, maar zei er niets over. ‘Pas even op als je wilt.’

Ze deed gehoorzaam een stap opzij en hij stond op, liep naar de muur en liet zijn blik over de foto’s boven de kast gaan. Louter lachende, succesvolle gezichten blikten op hem neer. Het voelde bizar om nu naar ze te kijken. Het was een beetje als kijken naar zijn eigen verleden en het herontdekken van een vervlogen tijd. Een oppervlakkige en valse werkelijkheid die al lang geleden was gebarsten en had plaatsgemaakt voor iets wat tegelijkertijd boosaardiger en alledaagser was. Hij vroeg zich af in welke wereld de mensen op de foto’s leefden: zijn wereld, of die andere, de vrolijke, gelukkige wereld die je in weekbladen zag?

Hij boog voorover, pakte het lijstje dat in het midden hing en blies wat stof van het glas. De man op de foto lachte zo breed dat je zijn tanden zou kunnen inspecteren door alleen maar naar de foto te kijken. Naast

hem stond zij. Ze keek in de camera met haar hoofd schuin en haar lange blonde haar in een vlecht over haar schouder, als een onschuldige schoolmeisje – iets wat ze nooit was geweest.

Oscar liep terug naar de bank met het fotolijstje in zijn hand. ‘Ga zitten.’

Zonder te protesteren zonk Loedmila naast hem in de bank, leunde achterover, ontmoette zijn blik en spreidde haar benen.

‘Niet nu,’ zei hij. Hij haalde een kleine envelop tevoorschijn en goot het parelwitte poeder op het fotolijstje. Het scheermes tikte over de vrouw met de vlecht. Wat een passende symboliek.

Hij maakte een rolletje van een bankbiljet, snoof het ene lijntje op en gaf Loedmila alles door.

Toen ze vooroverboog, zag hij kippenvel verschijnen in haar nek en op haar magere schouders. Hij wilde haar net vragen of ze een plaid nodig had, toen hij dat wonderlijke gevoel van rust en helderheid kreeg. De angst nam af, werd uiteengedreven als nevel in de zon op een vroege zomerochtend. Hij zag alles helderder: de situatie waarin hij terecht was gekomen, de alternatieven waaruit hij kon kiezen. Alles was opeens hanteerbaar. Er was niets wat hij niet aankon.

‘Goed spul,’ mompelde Loedmila, en ze keek hem met haar donkere ogen wijd opengesperd aan.

Oscar bekeek haar met hernieuwde aandacht. Haar kleine borsten waren stevig en hadden grote, lichtroze, puntige tepels. Op haar bleke huid glinsterden kleine, blonde donshaartjes. Ze leken te gloeien in het lamplicht. ‘Je brandt,’ fluisterde hij.

‘Ik brand,’ herhaalde ze, en ze glimlachte. Daarna lachte ze een hoge, scherpe lach die Oscar deed denken aan de vogels in de tuin.

Hij boog voorover. Kuste Loedmila’s ene borst en vormde zijn hand als een kom over de andere. Haar huid was warm en misschien wat vochtig. Ja, vochtig. Hij stelde zich voor dat zijn nieuwe, hypergevoelige geest in staat zou zijn de kleinste verschillen in temperatuur en vochtigheid waar te nemen. Dat hij de zwakste geluiden zou kunnen horen en de kleinste bewegingen onderscheiden.

Loedmila lachte weer haar hese lach en kronkelde onder zijn gewicht. Drukte haar onderlichaam tegen hem aan. ‘Ik heb je gemist.’

Oscar drukte haar omlaag op de bank, kwam overeind op zijn elle-

boog en nam een slok van de wodka. Daarna reikte hij Loedmila het glas aan. Die pakte het aan zonder iets te zeggen en dronk het in één teug leeg. Haar lichaam beefde toen ze weer ging liggen.

Op hetzelfde moment klonk er een schrapend geluid bij de deur. Het leek of iemand iets zwaars over de vloer trok. Een doos, of een zak.

‘Is er iemand?’ vroeg Loedmila, zonder aanstalten te maken van haar plaats te komen of zich aan te kleden.

‘Alleen wij.’

‘Maar ik hoorde...’

‘Dat is waarschijnlijk de wacht die buiten loopt.’

Oscar wist heel goed dat de Russische bewakers zich nooit op het terrein van de residentie begaven. Ze hadden de taak onbevoegden van het Zweedse territorium te weren, maar zelf betraden ze het ambassade-terrein nooit. Hoogstwaarschijnlijk was het geluid dus afkomstig van een van de weinige ambtenaren die zich zo laat op deze augustusavond, in de vakantiemaand van de Russen, op de ambassade bevonden. Soms kon de akoestiek in het kale en spaarzaam gemeubileerde gebouw je voor de gek houden.

‘St.’ Hij legde een hand over haar mond en knoopte zijn spijkerbroek open. Voelde hoe de lust tot leven werd gewekt, een plek in zijn bewustzijn opeiste en alle onbehaaglijke gedachten die zich hadden opgedrongen verdreef.

Een paar jaar geleden was Loedmila slechts een van de vele mooie meisjes geweest die naar Moskou kwamen om te trouwen of munt te slaan uit het enige wat ze bezaten: hun lichaam. Hij vond haar best aardig, meer niet. Maar hij ging haar steeds vaker zien. Soms eens per maand, de laatste tijd bijna elke week. Als iemand had beweerd dat hij verliefd op haar was, zou hij dat hebben weggewuifd als absurd. Ze was een prostituee. Ze betekende niets voor hem. Maar de waarheid lag vermoedelijk in het midden, in het grensgebied tussen liefde en de onverschilligheid die hij zich verbeeldde te voelen. Hij was aan haar gehecht geraakt, zoals je je hecht aan een hond. Hij voelde zich goed in haar toegeeflijke gezelschap, en ook al zou ze nooit zijn vriendin worden, hij gaf wel om haar.

Ze schrok op onder hem. ‘Oscar, er is hier iemand.’

Hij zoog haar oorlel in zijn mond en greep haar polsen stevig beet.

Misschien wat harder dan zijn bedoeling was, want ze kermde alsof hij haar pijn deed. 'Je bent niet wijs. Alleen wij tweeën zijn hier.'

'Maar ik hoorde...'

'Alleen jij en ik zijn hier, en nu wil ik je.'

Ze ontspande in zijn greep en ademde zwaar tegen zijn hals.

Toen ging het licht in de kamer uit. Oscar vloog met een ruk overeind van de bank en trok zijn broek omhoog.

'Liefje, doe het licht eens aan,' fluisterde Loedmila vanaf de bank.

'Het moet de elektriciteit zijn,' zei Oscar. 'Ik ga even kijken.' Met onzekere stappen liep hij over de stenen vloer naar de hal.

'Oscar, schat, blijf bij me.'

'Wees niet bang, ik ga alleen maar naar de meterkast.'

Ze zweeg.

Oscars ogen waren nu gewend aan het donker. Hij kon de meubels onderscheiden als donkere schepen, netjes op een rij tegen de lichte wanden. Een zwak licht viel door de vensterpartijen aan de tuinzijde. Ergens in de verte was het gebulder van een optrekkende motor te horen. Het zou heel gemakkelijk zijn om hulp op te roepen via de huistelefoon of naar de woningen achter de residentie te gaan om iemand te halen. Maar hij wilde niet dat de nieuwsgierige ambassadewachten hem en Loedmila hier zouden zien, want dan zou het geroddel beginnen. Hij was niet heel handig, maar de zekeringen moest hij zelf toch wel kunnen inschakelen.

Met zijn armen voor zich uitgestrekt liep hij de gang rechts van de voordeur in. Het rook er naar stof en synthetische citroen van het schoonmaakmiddel dat de werksters zo graag gebruikten. Hij vloekte toen hij zijn grote teen tegen iets hards stootte, maar herinnerde zich toen dat hijzelf zijn golf tas een paar weken geleden in de gang had gezet. Een paar weken en een eeuwigheid geleden. In de tijd dat golf nog een rol speelde.

Uit de wasruimte kwam het geluid van druppelend water. Dat herinnerde hem eraan dat de weerberichten onweer en regen hadden voorspeld, maar voorlopig lag Moskou ingebed in een vochtige, drukkende warmte.

'Oscar?'

Loedmila's stem klonk ver weg en om een of andere reden wilde hij

niet antwoorden. Wilde hij de stilte en de bedrieglijke rust die hem omsloten niet verstoren. Het enige wat hij hoorde was zijn eigen ademhaling en het irritante druppelen. Ergens vóór hem in het donker was de meterkast. Maar de gang had geen ramen en zodoende was het er pikdonker. Teleurgesteld beseftte hij dat hij een zaklamp nodig zou hebben, of in ieder geval een kaars, om de juiste zekering om te zetten. Hij draaide zich om en begon terug te lopen naar de hal. Een lichte rechthoek gaf het einde van de gang aan.

Loedmila wachtte daar op hem. Haar lichaam tekende zich af als een donkere, smalle schaduw. Naarmate hij dichterbij kwam, leek de schaduw te groeien. De haartjes in zijn nek gingen overeind staan. Het was alsof een onzichtbare, koude hand hem over zijn rug streelde, alsof zijn lichaam inzag dat er iets niet klopte, hoewel zijn intellect nog niet in staat was het te bevatten.

Toen wist hij opeens wat het was.

Het silhouet in de deuropening kon Loedmila niet zijn. Het was veel te lang. Er was iemand anders in de residentie.

Een seconde later wierp de onbekende indringer zich op hem. Oscar werd tegen de grond gesmeten, terug in het donker van de gang. De metalen golfclubs sloegen rinkelend tegen de stenen vloer toen de golfkas omviel, terwijl hij probeerde los te komen van de aanvaller. Van een afstand hoorde hij Loedmila roepen, maar hij kon niet antwoorden, hij had al zijn energie nodig om te proberen zich los te wrikken uit de ijzeren greep waarin de aanvaller hem vasthield.

De onbekende man zat plotseling schrijlings op zijn rug en trok zijn armen naar achteren in een onbarmhartig harde greep. Oscars gezicht werd tegen de koele stenen vloer gedrukt. Een seconde lang dacht hij dat hij zou overgeven, zoveel pijn deden zijn schoudergewrichten, maar toen zwakte de pijn wat af. De man moest zijn greep hebben vermindert.

‘Ik heb geld op de bovenverdieping,’ zei Oscar hoestend. ‘Als je me loslaat, ga ik het halen.’

Hij kreeg geen antwoord.

Meteen daarna hoorde hij Loedmila’s stem, deze keer dichterbij. ‘Oscar, wat is er aan de hand?’

Even liet de aanvaller de greep om Oscars armen verslappen. Oscar

maakte van de gelegenheid gebruik, mobiliseerde al zijn kracht en ontworstelde zich aan de greep van de man. Hij rende naar de hal en riep: 'Er is hier iemand!'

'Ik kom eraan!' antwoordde Loedmila.

'Nee. Wegwezen. Het is...'

Een seconde later had de man hem weer te pakken. Het voelde als een zeer harde omhelzing. De man hield hem vast met een onvoorstelbare kracht, die de lucht uit Oscars longen perste. Zo moest het voelen als je bedolven werd door een lawine, dacht hij nog voor hij voelde dat er iets in zijn arm werd gestoken. De pijn maakte plaats voor een warm gevoel in zijn lichaam voordat de afgrond zich onder hem opende. Hij viel en viel, tot de lucht rondom hem een zacht kussen leek te worden. Alle geluid stierf weg. In de verte hoorde hij Loedmila schreeuwen en hij wilde haar zeggen dat ze moest vluchten, maar hij kon het niet. Zijn lichaam gehoorzaamde hem niet langer.

Alles was donker. Alles was stil en zacht. Beelden van zijn kindertijd fladderden voorbij, als vlinders boven een zomerweide. Hij zag zichzelf als jongetje, herinnerde zich de smaak van de zonwarme aardbeien die hij had geplukt bij het zomerhuisje in Torekov. Voelde het scherpe grind knarsen onder de dunne huid van zijn kindervoeten. Herinnerde zich zijn gevoel bij zijn eerste kus, die hij had gekregen van een twee jaar ouder meisje op een feest waar bijna iedereen zo dronken was geworden dat ze moesten overgeven. Rook de geur van de stoffige straten van Moskou, en van Loedmila's warme huid.

En toen verdwenen de beelden, als rook in de mist.

Residentie van de Zweedse ambassadeur in Moskou, Mosfilmovskajastraat 60

Het dode lichaam van Oscar Rieder lag uitgestrekt op de witte stenen vloer, maar zijn hoofd rustte op het kleed. Het leek bijna alsof hij uit eigen wil was gaan liggen, om te slapen. Zijn jonge gezicht was getekend, alsof hij zichzelf lange tijd had verwaarloosd. Het was breed, met volle wangen die bedekt waren met baardstoppels. Het dikke, donkerbruine haar lag opzij alsof het op zijn plaats was geblazen door een föhn. Gezicht en hals waren bruinverbrand. Hij leek wel op een van de gebroeders Kennedy, zelfs de flaporen zagen er hetzelfde uit. En je kon je voorstellen hoe hij er zou hebben uitgezien als hij oud had kunnen worden.

Maar dat zul jij nooit beleven, dacht hoofdaanklager Sergej Skoerov toen hij de jongeman bekeek die bij zijn voeten lag. De groene ogen, die er helemaal niet dood uitzagen, staarden door het venster dat uitkeek op de ambasadetuin. De dode was niet veel ouder dan Skoerovs eigen kinderen en was de zoon van de ambassadeur van Zweden in Moskou, Georg Rieder. Veel meer wist Skoerov niet. Het enige wat hij tot zijn beschikking had om meer informatie te verkrijgen was de geschokte Zweedse ambasadewacht, die in behoorlijk Russisch had weergegeven hoe hij Oscar Rieder en de bewusteloze vrouw had gevonden.

‘Wij willen nu gaan.’ Het ambulancepersoneel wendde zich tot Skoerov, die als hoofdaanklager de hoogste chef ter plaatse was. Hij had dienst gehad op het bureau van de staatsaanklager en was hier bijna gelijktijdig met de politie en het ambulancepersoneel aangekomen.

De mannen in groene overalls tilden de brancard met de vrouw op. Haar gezicht ging schuil onder een zuurstofmasker.

‘Goed. Prognose?’

‘Moeilijk te zeggen. Ze heeft een zwakke pols, maar ademt zelfstan-

dig. We hebben haar een opiaatantagonist gegeven.’

‘Een wat?’

‘Tegengif, tegen de overdosis.’

Skoerov knikte als antwoord. Hij hoopte dat ze het zou redden. Hij wilde weten wat er was gebeurd in de residentie van de Zweedse ambassadeur en het was zaak zijn tijd goed te gebruiken, want hij rekende er niet op de ambassadeurswoning lang voor zich alleen te hebben.

De ambassadewacht had verteld dat hij vlak voor drie uur 's nachts de boodschap had gekregen dat er een stroomstoring was in de residentie. Daarom was hij naar binnen gegaan. Het was stil, dus dacht hij dat het paar zich op de bovenverdieping bevond, maar in plaats daarvan had hij Oscar zover hij kon beoordelen al dood aangetroffen, terwijl de vrouw nog zwakke tekenen van leven vertoonde.

De ambassadeur was in Zweden op vakantie, net als de overige hoge ambtenaren van de ambassade. De wacht had de term ‘chargé d'affaires’ verschillende keren moeten uitleggen voordat Skoerov begreep dat het slechts een chiquere naam was voor de ambtenaar die op de ambassade de verantwoordelijkheid had bij afwezigheid van de ambassadeur. In dit geval was het een diplomaat met de titel ‘tweede secretaris’, die onbereikbaar was geweest toen de ambassadewacht contact met hem had gezocht in de datsja buiten Moskou waar hij de weekends doorbracht. Dat verklaarde de situatie enigszins. Omdat een Russische burger letsel had opgelopen door tot nu toe onduidelijke oorzaken – het zag er immers uit als een gewone overdosis, maar er kon ook sprake zijn van geweld of dwang – wilden de Russische autoriteiten toegang hebben tot de plaats des onheils. Dat een twintigtal Russen, onder wie een aanklager, technici, politie en medewerkers van een veiligheidsdienst, hun gang kon gaan in de residentie, was ondenkbaar als er een Zweedse diplomaat aanwezig zou zijn geweest.

Skoerov keek nog eens om zich heen. De technici van het gerechtelijk laboratorium stelden zoveel mogelijk bewijs veilig en filmde de hele woning, of het nu de plaats van een misdrijf was of de plaats van een tragisch ongeval. Hij zag direct aan enkele mannen die er rondliepen dat het agenten waren van de Russische veiligheidsdienst *FSB, Federalnaja Sluzhba Bezopasnosti*, de vroegere *КГВ*. Toen hij nog eens goed keek, herkende hij een van hen. De *FSB* wilde vast en zeker niet de gelegenheid